

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lutego 2019 r. w Piszcu

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G.

przeciwko M. S.

o zapłatę

o r z e k a

I. Zasądza od pozwanej M. S. na rzecz powoda Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. kwotę 21090,16 zł (dwadzieścia jeden tysięcy dziewięćdziesiąt złotych 16/100 groszy) oraz kwotę 1917,18 zł (jeden tysiąc dziewięćset siedemnaście złotych 18/100 groszy) tytułem umownych odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 21090,16 zł od dnia 04.07.2018 r. do dnia 26.02.2019r., z tym, że zasądzoną należność w łącznej kwocie 23007,34 zł (dwadzieścia trzy tysiące siedem złotych 34/100 groszy) rozkłada na 36 rat płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca, począwszy od marca 2019r., pierwsza rata płatna w wysokości 642,34 zł (sześćset czterdzieści dwa złote 34/100 groszy), pozostałe w wysokości po 639 zł (sześćset trzydzieści dziewięć złotych) wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

II. Odstępuje od obciążania pozwanej kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. w dniu 4 lipca 2018 roku wytoczyła powództwo przeciwko M. S. o zapłatę kwoty 21 090,16 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 27 czerwca 2016 roku strony zawarły umowę pożyczki o numerze (...), na podstawie której pozwanej przyznana została kwota 21 400,00 złotych. Pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki w miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych, regulowania opłat i prowizji za dodatkowe czynności pożyczkodawcy oraz, w wypadku zaistnienia opóźnienia w terminowej spłacie pożyczki lub jej raty, regulowania odsetek karnych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Pozwana nie dochowała warunków umowy, doprowadzając do zaległości w spłacie przekraczającej dwa okresy płatności. W konsekwencji powyższego powódka wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki, skutkiem czego niespłacona jej część wraz z należnymi odsetkami i kosztami została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności po upływie okresu wypowiedzenia, tj. z dniem

11 czerwca 2018 roku. Wypowiedzenie umowy zostało poprzedzone wezwaniem do zapłaty zaległych rat pożyczki w terminie nie krótszym niż 7 dni. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

Powódka wskazała, że na dochodzoną pozewem należność składa się:

- 19 938,13 zł – niespłacony kapitał pożyczki,
- 42,95 zł – skapitalizowane odsetki za opóźnienie naliczone do dnia wniesienia pozwu,
- 1 109,08 zł – skapitalizowane odsetki zwykle umowne naliczone do dnia postawienia pożyczki w stan wymagalności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w niniejszej sprawie 29 sierpnia 2018 roku, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania.

Pozwana M. S. w przepisany terminie wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu podniosła zarzut: nieudowodnienia zarówno istnienia, jak i wysokości roszczenia, braku skutecznego doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty i oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, braku legitymacji czynnej po stronie powódki oraz zarzut przedawnienia roszczenia. Z ostrożności procesowej wniosła o rozłożenie zasądzonej należności na raty.

Natomiast na rozprawie w dniu 12 lutego 2019 roku pozwana przyznała, że łączyła ją z powódką przedmiotowa umowa pożyczki oraz, że posiada z tego tytułu zadłużenie w wysokości dochodzonej pozewem. Wskazała, że wpadła w spiralę długów. Żeby spłacić poprzednie zobowiązania finansowe, zaciągała kolejne mimo, że warunki umów były niekorzystne. Systematycznie spłaca wszystkie raty orzekane przez Sądy. Podniosła, że na utrzymaniu ma małoletnie dziecko. Zatrudniona jest w Starostwie Powiatowym w P.. Podjęła także dodatkową pracę. Łącznie osiąga dochód w kwocie 3 300,00 złotych netto miesięcznie, który w całości przeznacza na spłatę zobowiązań. Pozostaje na utrzymaniu męża. Z uwagi na powyższe pozwana wniosła o rozłożenie przedmiotowej należności na raty w wysokości po 250,00 złotych miesięcznie oraz o odstąpienie od obciążania jej kosztami procesu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 czerwca 2016 roku pomiędzy Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G., a M. S. została zawarta umowa pożyczki numer (...), w ramach której M. S. wypłacona została kwota 21 400,00 złotych.

Zgodnie z harmonogramem spłat, M. S. zobowiązała się do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 119 miesięcznych ratach w kwocie po 280,72 złotych, przy czym ostatnia rata w kwocie 281,66 złotych, płatnych do 27-ego dnia każdego kolejnego miesiąca kalendarzowego, począwszy od 27 lipca 2016 roku.

(okoliczności bezsporne, dowód: umowa pożyczki wraz z regulaminem i harmonogramem spłat k. 26-35)

Pismem nadanym 7 grudnia 2017 roku i 8 stycznia 2018 roku Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. wezwała M. S. do dobrowolnej zapłaty zaległego zadłużenia w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy i postawienia całego zadłużenia w stan natychmiastowej wykonalności.

Po bezskutecznym upływie terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty, Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. pismem z 2 maja 2018 roku wypowiedziała M. S. umowę pożyczki nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy doręczono M. S. w dniu 9 maja 2018 roku.

Zobowiązanie stało się wymagalne z dniem 11 czerwca 2018 roku.

(okoliczności bezsporne, dowód: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania k. 38-39; ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania 40-41; wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z dowodem doręczenia k. 36-37v)

Z tytułu umowy pożyczki numer (...) z dnia 27 czerwca 2016 roku do zapłaty przez M. S. pozostaje kwota 21 090,16 złotych, w tym:

- 19 938,13 zł – niespłacony kapitał pożyczki,
- 42,95 zł – skapitalizowane odsetki za opóźnienie naliczone do dnia wniesienia pozwu,
- 1 109,08 zł – skapitalizowane odsetki zwykle umowne naliczone do dnia postawienia pożyczki w stan wymagalności.

(okoliczności bezsporne, dowód: historia operacji na rachunku bankowym pozwanej k. 57-69)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Obowiązkiem powódki było więc udostępnić pozwanej określoną ilość pieniędzy, natomiast obowiązkiem pozwanej po udzieleniu jej przez pożyczkodawcę pożyczki było zwrócić pożyczoną kwotę i uiścić dalsze umówione opłaty.

Pozwana ostatecznie nie kwestionowała, że jest pożyczkobiorcą w zakresie powołanej przez powódkę umowy pożyczki, a także, iż udzielono jej umówionej kwoty. Nie kwestionowała również, że do spłaty pozostała jej należność w łącznej wysokości 21 090,16 złotych. Wyjaśniła, że brak terminowej spłaty jest wynikiem trudnej sytuacji finansowej. Podkreśliła jednak, że chce uczciwie spłacić przedmiotowy dług, przy czym z uwagi na szereg innych zobowiązań finansowych i małoletnie dziecko na utrzymaniu, nie jest w stanie tego zrobić jednorazowo.

W związku ze stanowiskiem pozwanej, Sąd nie miał wątpliwości aby uznać zasadność roszczenia pozwu. Wysokość zobowiązania pozwanej została należycie przez powódkę udokumentowana i ostatecznie nie była przez pozwaną kwestionowana.

W konsekwencji, na podstawie przepisów art. 720 § 1 k.c. i umowy pożyczki z dnia 27 czerwca 2016 roku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki dochodzoną pozwem kwotę 21 090,16 złotych oraz kwotę 1 917,18 złotych tytułem odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczonych za okres od dnia 4 lipca 2018 roku do dnia orzekania w niniejszej sprawie to jest do dnia 26 lutego 2019 roku – łącznie kwotę 23 007,34 złotych.

Zasądzoną należność Sąd na podstawie art. 320 k.p.c. rozłożył na 36 miesięcznych rat w wysokości po 639,00 złotych, przy czym pierwsza rata w wysokości 642,34 złotych, płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca, począwszy od marca 2019 roku, wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

Zgodnie z treścią przepisu art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Wskazać należy, że powołany wyżej przepis wprowadza szczególną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, dając sądowi możliwość wydania orzeczenia zasądzającego roszczenie powoda z uwzględnieniem interesów pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku.

Przepis art. 320 k.p.c. i sposób ustalenia spłaty w ratach stanowi odstępstwo od ogólnych reguł wymagalności roszczenia. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma ten skutek, iż wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. Rozkładając z mocy art. 320 k.p.c.

zasądzone świadczenie na raty, sąd nie może natomiast odmówić wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie (vide uchwała Sądu Najwyższego z 22 września 1970r., III PZP 11/70, Lex nr 1158).

Uprawnienie z art. 320 k.p.c. przysługuje sądowi w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne, spowodowane nieurodzajem czy klęską żywiołową, mogą być jednak także spowodowane działaniem samego dłużnika. Skorzystanie z przysługującego sądowi uprawnienia ma na celu także uchronienie pozwanego od postępowania egzekucyjnego, tak aby umożliwić mu wykonanie wyroku w sposób dobrowolny.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zachodzą okoliczności uzasadniające zastosowanie dobrodziejstwa z art. 320 k.p.c. Jak wskazano wyżej, pozwana wyraża wolę spłaty przedmiotowego zadłużenia, jednakże nie posiada środków na dokonanie jednorazowej spłaty długu. Nie bez znaczenia jest trudna sytuacja majątkowa i rodzinna pozwanej. M. S. na utrzymaniu ma małoletnie dziecko. Osiąga dochód w łącznej wysokości 3 300,00 złotych netto miesięcznie, który w całości przeznaczona na spłatę swoich zobowiązań finansowych.

Zważywszy na powyższe stwierdzić należy, że jednorazowa spłata zasądzonego świadczenia byłaby dla pozwanej bardzo utrudniona i narażałaby ją na niepowetowane szkody.

Powyższe okoliczności legły także u podstaw rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki z art. 102 k.p.c. i w związku z tym odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu.